Yıl: 2018-2019
Dönem: 2
Sayı: 10

ATÖLYE

KÜLTÜR - SANAT - EDEBİYAT

Irmak YAREN

MACERA ROMANI

Merhaba Sevgili Gençler,

Ben bir macera romanıyım. Kabım yırtık, sayfalarımdan bazıları kopuk. Bir okul kütüphanesinin tozlu raflarında, diğer arkadaşlarımla birlikte, okunmayı bekliyorum. Nasıl mı geldim buraya? Anlatayım:

Bir yaş günü kutlaması için genç bir kız tarafından bir oğlana, güzelce paketlenip hediye olarak sunuldum önce. Genç kız cebindeki son parasını vererek aldı beni kitapçıdan. "Hediye paketi olacak." derken çok heyecanlı olduğu sesinden belliydi kızın. Güzel giyimli, iyi bir kızdı bu. Kitapçıdan çıkarken sıkı sıkı sarıldı bana. Kalbi çok hızlı atıyordu. Demek ki seviyordu, beni hediye edeceği kişiyi. Heyecandan titriyordu sesi, beni gözümün hiç tutmadığı o gence verirken. Fakir mi zengin mi olduğunu anlayamadığım, pantolonu yırtık pırtık bu genç, beni daha süslü püslü paketlenmiş diğer hediye paketlerinin yanına koydu. Değişik bir müzik başladı. Hiç duymadığım, anlamadığım bir şarkı söyleniyordu, çok hızlı söyleniyordu sözleri. Macerayı, hızı severim, bir macera romanıyım ama o kadar hızlı söyleniyordu ki sözlerin hızına yetişip anlayamadım bir türlü. O hız eşliğinde çok değişik hareketlerle tepinmeye başladılar, dans ediyorlardı galiba. Ara sıra yanlarından hiç ayırmadıkları küçük bir alet üzerinde, parmaklarıyla değişik hareketler yaparak bir şeylere bakıyorlar. Dans etmeyenlerin hepsinde de bu aletlerden var. Neredeyse başlarını hiç kaldırmıyorlar bu aletlerden. Pek konuşmuyorlar da birbirleriyle. Oturdukları yerden müziğe kafalarıyla eşlik ediyor bazıları. Toplanıp değişik hareketlerle fotoğraf çekiliyorlar ara sıra. Bir tek o zaman gülüyorlar neşeyle. Kızlar neden dudaklarını uzatıp değişik pozlar veriyor anlamıyorum yine. Beni hediye getiren genç kız da benim gibi bir köşede olanları anlamaya çalışır gibi bakıyor herkese. Buradaki gençlere pek benzemediği için yalnız oturuyor öylece. Doğum günü olan genç de hiç yüz vermiyor kıza. İyi bir kız halbuki, diğerlerine hiç benzemiyor. Ben iyi tanırım iyiyi kötüyü. Davetliler gitmeye başlıyor bir bir yeme içme faslı bittikten sonra. Bizim kız evden ayrılırken mahzun çıkıyor kapıdan. Çocuğa uzanan eli gibi hayalleri de havada kalıyor belli ki kızın. Üzülüyorum bu iyi kalpli genç kız için, biraz sonra başıma gelecekleri bilmeden. Bu hayırsız oğlan hediyelerini heyecanla açmaya başladı herkes gittikten sonra. Sıra bana geldi nihayet. Şöyle bir baktı paketime, dalga geçer gibi. Paketimi yırtarak açtı, halbuki ne özenerek hazırlamıştı beni kitapçı. Kızdı mı şaşırdı mı anlamadım ama sevinmediği kesindi. " Getirecek başka bir şey bulamadı mı!" diyerek beni camdan dışarı fırlattı. Çok canım yanmıştı. Kabım ve sayfalarımdan bazıları o an yırtıldı. Neyse ki iyiliksever birinin eline geçtim günler sonra ve beni bu okul kütüphanesine getirdi. Tek tesellim çöpe atılmadığım oldu.

Ben bir macera romanıyım. Benim kendi maceram da bu. Kabım yırtık, sayfalarımdan bazıları kopuk. Bir okul kütüphanesinin tozlu raflarında diğer arkadaşlarımla birlikte okunmayı bekliyorum.

Enes ERDEM

Özden BURAK

GARİBAN SEMTİN FİYAKALI ÇOCUKLARI

Beyaz bir kâğıdın üstüne konulan nokta gibiydik.
Ne başı belliydi , ne de sonu,
Ne çocukluk yaşamıştık,
Ne de gençlik…
Öylece atılmıştık hayata işte,
Bir nokta da bize atıp
Bir çizgi çekmeye kimse cesaret edememişti.
Oysa "Yapma!" deyip bağlayabilirlerdi bizi de,
Bu hayata bir nokta ile.
Zaman geçtikçe hayallerimiz de kalmadı artık,
Siyah giyen adamlardık,
Nereye dönsek karanlık.
Siyah giyen adamlardık, bizimdi geceler…
Aydınlığa koşar,
Sabaha doğru ıslak caddelerde bulurduk benliğimizi.
Karanlığa karışmışlığımızı, dışımıza vurmuştuk.
Kötü alışkanlıkları olan iyi çocuklardık,
Çok paramız da olurdu,
Beş lirayı paylaştığımız da…
Biz de gezmiştik lüks arabalarda,
Kuş markalı arabalar en sevdiklerimizdi ama.
Paylaşmanın çoğalmaya eş olduğunu,
Taht kurduğumuz gönüllerden öğrendik…
Yine de yanlış insanların yanında doğru olamadık.
Hep gariban semtin fiyakalı çocukları olarak kaldık.

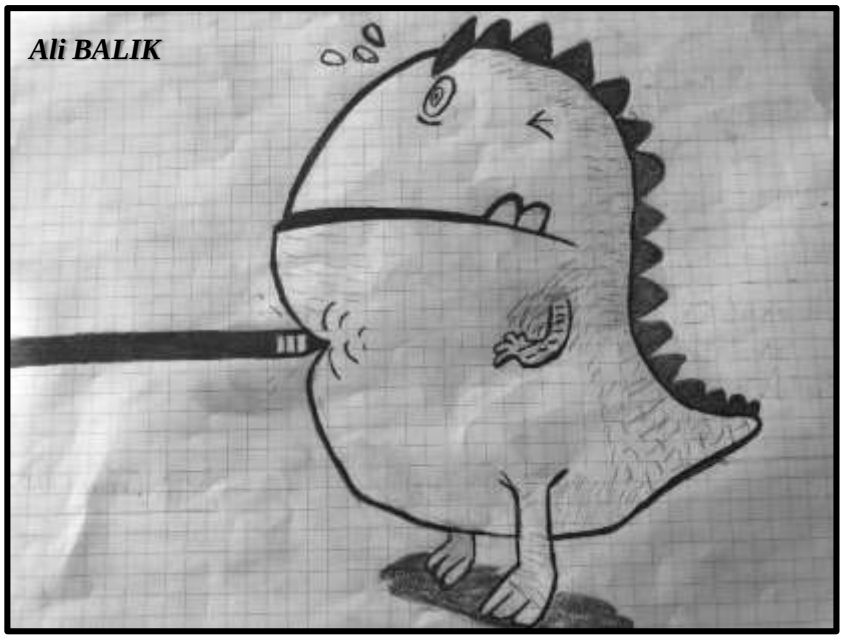

Enes Erdem KAYMAKCI

YANIMDA SEN OLMAYINCA

Saat gece yarısını çoktan geçti,
Kendimi kaptırıyorum geceye,
Yanımda sen olmayınca,
Beliriveriyorsun gözlerimin önünde.
Ağlıyorum sessizce,
Sana ait duygularımı,
Bir çiçek demeti gibi sunarken sana,
Ardına bakmadan kayboluyorsun yine.

Görmemiş olabilirsin belki,
Belki bir fotoğraf parçası,
Belki bir söz…
Baba gibi, abi gibi, ben gibi bir insan.
Bundandır kaçışın belki de
Halbuki 'Geleceğim.' demiştin,
Bundandır bekleyişim,
Bekledim,
Gelmedin!

Ben de unutuyorum artık yavaş yavaş.
Unutuyorum içimde güller açtıran o gülüşünü.

Yanımda sen olmayınca,
Korkuyorum iyice unutmaktan.
Dört bir yanın belki duvar, belki toprak,
Bundandır belki de gelmeyişin.
Belki de hiç gelmeyeceksin,
Korkuyorum.

Mustafa KAPAN

BİZ

Biz, sizlerin yarın ümitleri,
Artık,
Verdiklerinizin kıymetini bilecek kadar,
Büyüdük.
Yıllar penceremizden kuşlar gibi uçup geçti.
Yaprak yaprak göründük.
Biz, sizlerin yarın ümidi olduk.
Ve zaman…
Nihayet …
Yarın oldu.

Gökbörü ÖZDEN

MEZARLIK

Her sabah olduğu gibi, umutlarını geceden toprağa tohum olarak gömmüş biri olarak uyandım yine. Her sabah, belki umut meyvesi tatlı olur umuduyla yeniden tohum gibi ekip, suladım düşlerimi. Umut meyvesinin yeşermesini bekleyip de yanıldığım bir güne başladım yine.

Sabah yedi- sekiz sularıydı düştüğüm zaman yollara. Tek huzur bulduğum her zamanki yere getirdi beni ayaklarım. Sizlere tuhaf gelebilir, belki. Nerede miyim? Burası bir mezarlık. Paşa Mezarlığı… Nedendir bilmem, bir bakışta huzur bulmama yetiyor burası. Sizden beni anlamanızı bekleyemem çünkü gönlünüzle dinliyor olmanız gerekir, buradakilerin konuşmalarını duymanız için. Delirmiş bu çocuk da diyebilirsiniz benim için ama onlar yaşıyorlar hala, bana göre. Mezarlık kapısından içeri girdiğimde selam verip, selam alırım ilk önce. Bir Fatiha'yla dokunurum hepsinin ruhlarına. Eminim onların da beni duyduklarına, çünkü.

Sessizdir mezarlıklar. Mezardakiler, pişman oldukları şeyler için bizlerin savaşlarını izlerler sessizce. Bense iki taraf arasındaydım, bir nevi araftayım. Hem onların suskun konuşmalarını dinliyor, hem de herkes gibi dünyalık şeyler için çabalıyorum. Oturup bir mezar taşına düşünüyorum her gelişimde buraya. Belki şimdi, belki yarın, ama mutlaka geleceğiz hepimiz bir gün buraya diye. Çok değil en fazla yüz yıl sonra bedenlerimiz çürüyecek, hepimizin toprak altında.' Peki o zaman ne için yaşar insan?' diye düşünüyorum her gelişimde. Ölüm denen şey varsa, ne anlamı var daha fazla paranın, daha fazla şöhretin? Belki de daha fazla mutluluğun. Başarılarımızın, kaybedişlerimizin, neşemizin, hüznümüzün… 'Hayatın anlamı nedir?' diye düşünüyorum. Bu sosyal ağ hesaplarının hepsi ölü insanlara ait olacak, bir gün. Ölü insanların günlükleri olacak hepsi. Gelecek planlarımız var belki, belki geçim kaygılarımız, kızgınlıklarımız… Ne amacı var ki bunların, sonunda öleceğiz madem… Bu dünyaya olan aşkımız niye?' diye düşünüyorum. Konuşmayı böylece öğrendim onlarla. Bir ben anlatıyorum onlar dinliyor, bir onlar anlatıyor ben dinliyorum. Nasıl mı dinliyorum onları. Oturun bir söğüt ağacının altına sizler de. Bakın ölüler neler fısıldayacak kulağınıza, rüzgârın etkisiyle süzülen söğüt ağacının dallarıyla birlikte…

Çok değil bir yıl önce öğrendim ben de ölülerle konuşabilmeyi. Çok değil bir yıl önce öğrendim ben de asıl huzurun burada olduğunu.

Bir yıl önce beni herkesten çok sevip büyüten, babaannemi toprağa bıraktık burada.

Sonra döndüm eve; baktım, o yattığı köşeye. Lambayı hiç yakmadan baktım, saatlerce yatağının karşısında oturup:

-Rahat mısın? Bir isteğin var mı? demek istedim tekrar ona.

-Yok kuzum, Allah razı olsun, bir isteğim yok! Sen, sağ ol! diyemedi bir kere daha. Gün boyu otururdu hasta yatağında. Elinde tespih, dilinde dualarla… Bir yanında yalnızlık, diğer yanında mahcuplukla… Benim okuldan dönüşümü beklerdi, sabırsızlıkla. Bir yıl önce gitti beni buralarda kimsesiz bırakıp. Bana da geriye kalan koca bir pişmanlık. Yanında olup yalnızlığını kovamadığım o günlere. Mahçupluğunu hissedip de doya doya sarılamadığıma yandım için için. Yaşlanmanın yaş almakla ilgili olmadığını ben o gün anladım. O gün fark ettim yaşlandığımı. Artık çocuk değildim ve zaman geçiyordu. Zaman beni de büyütecek ve sonra toprağa gömecekti.

Sevmeliydim buraları. Ben de çaresizce yurt edindim babaanne ocağını.

Gülay Nur ÇAV

ALLAH'IN VARLIĞI

Günümüz insanı daha çok görmediği bir şeyin varlığına inanmayı saçma ve mantığa aykırı bulabilir. Bu insanların arasında her şeyin bir tesadüf eseri olduğuna inananlar da vardır. Önce dünyanın tesadüfen oluştuğunu daha sonrada tüm varlıkların bir tesadüfüne dayalı olarak ortaya çıktığını savunanlar da bulunmakta. Peki bu kişilere sorulmalı: "Görmediğimiz bir İlah'a iman etmek mi yoksa tüm evrenin tesadüflerden oluştuğunu savunmak mı mantığa aykırı?" diye.

Hanefi mezhebinin kurucusu olan Ebu Hanefi Hazretlerinin her şeyin tesadüflerle oluştuğunu savunan, inançsız düşünce sahibi bir kişi ile buluşması vardır. Buluşma noktası belirlenmiş ancak Ebu Hanefi Hazretleri o noktaya biraz geç varmıştır. Her şeyin tesadüfler sonucu olduğu inancını savunan kişi neden geç geldiğini sorunca da:

- Nihayet gelebildim. Fazlasıyla beklettim kusura bakmayasın. Ancak bildiğin üzere gölün karşısına geçmek zor oldu. Önce bir sandal oluşmasını bekledim. Tesadüfen gölün karşısında duran tahtalar bir araya geldi. Ardından sandalı oluşturdu. Daha sonra kuvvetli bir rüzgar esti. Bir de ne göreyim. O rüzgarın kuvvetiyle oluşan sandal gölün karşısına savruldu. Bende bindim ve karşıya geçtim. Bu nedenledir seni bekletmem" der. O kişi ilk olarak sessiz bir şekilde bekler, durur, düşünür. Sonrasında başlar konuşmaya:

- Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Tahtalar gölde kendiliğinden birleşti. Sonra o tahtalar sandalı oluşturdu. Tesadüfen oluşan sandalı rüzgar kıyısına sürükledi. Sende binip benim yanıma geldin. Öyle mi? Diyerek farkında olmasa da kendi düşüncesini çürütür. Böylelikle Ebu Hanefi Hazretleri sorar:

- Her şeyin tesadüf olduğunu söylüyordun, ne oldu? Daha bir sandalın oluşumuna inanmadın ama koca evrenin ve içindeki tüm yaratılmışların bir tesadüf eseri olduğunu savunuyordun, fikrin değişti mi? der.

Adam cevap verir:

- Artık inanıyorum ki şunca zaman kendimi kandırmışım. Hâlbuki ben bile tesadüfen yaratılmamışım, diyerek sohbeti sonlandırırlar.

Buradan da anlayacağımız gibi ne tesadüfler, ne putlar, ne rüzgarlar, ne de gezegenler bir sandalı dahi Yaradan'dan izinsiz kımıldatamayacakken, kaldı ki bu kainatı mı yaratacak? Ya da gönüllerin efendisi Allah (c.c.) ile bir mi tutulacak?

Olmayacak. Oldurmayacağız. Kainatın Sultanı biricik, tek Allah'ımızı dilimiz döndüğünce herkese anlatacağız.

Burak GÖKBÖRÜ

SEN

Seni seviyorum,
Ölesiye seviyorum seni.
Sen benim ümidim, sevincim.
Sen benim tek aşkım, can yoldaşım.
Sadece nefes almak değilmiş yaşamak, anladım….
Ya da yiyip içip eğlenmek,
Yaşamak seninle güzel,
Hayat yanında anlamlıymış.
Sadece birkaç öpücükten ibaret değilmiş aşk,
Ya da karşılık görmek için yalan söylemek hiç değilmiş,
Aşk seninle kutsal,
Sevgi seninle yüceymiş,
Sadece bir et yığını değilmiş kalp,
Ya da insanı yaşatan organ,
Kalp sevginin kaynağı.
Gönül sevgilinin makamıymış.
Sen gönlüme girince anladım.

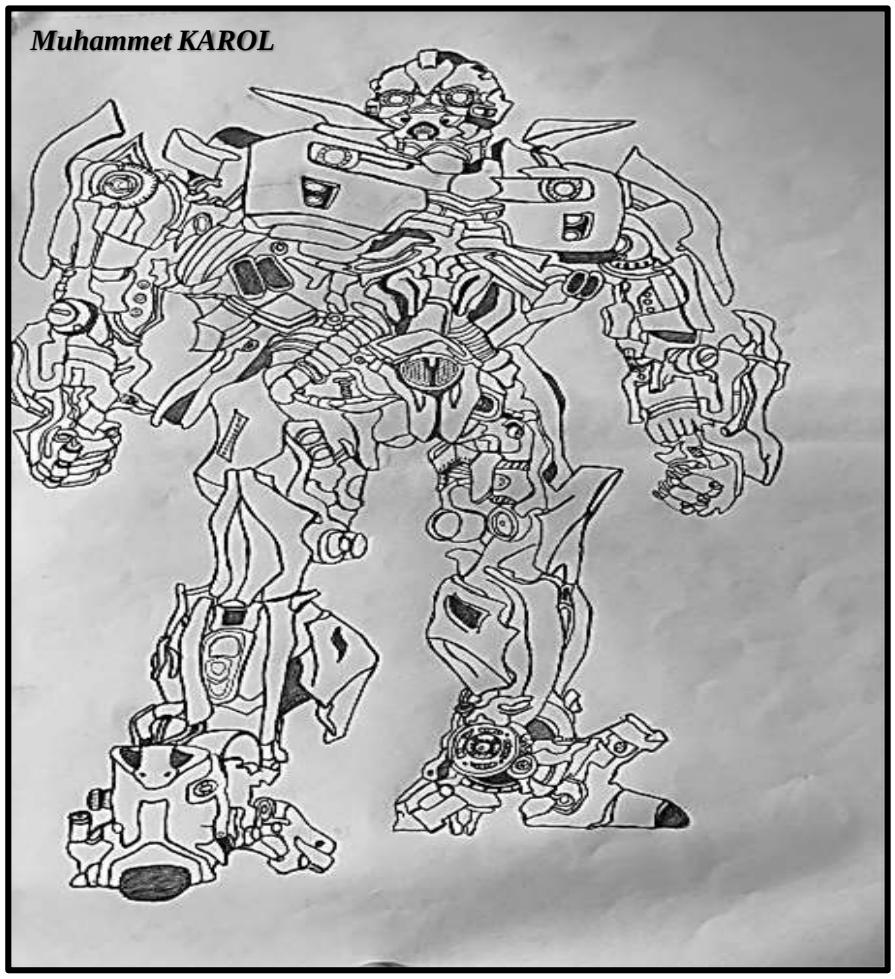

Yusuf TATAR

SORGU-SUAL VE CEVAP

Hayat, gel otur yanıma, sana soracaklarım var. Zaman neden bu kadar hızlı geçiyor? Zaman bu kadar hızlıyken, sen neden kısasın hayat. Haydi bunu da geçtim, her şeyi bir kenara bıraktım. İnsanlar gelin etrafıma, asıl size soracaklarım var. İnsanoğlu eşref-i mahlukat yani yaratılmışların en şereflisi olarak yaratılmıştı hani? Öyleyse kötülüğü bile bile neden bu kadar kolay tercih edebiliyor insanoğlu? Bu hızlı ve kısa dünya hayatında neden birbirine acı çektiriyor? Egolarımız, kibirlerimiz ne için? Neden silahlar üretiliyor ha bire? Neden vuruyor insanlar birbirlerini? Allah'ın verdiği canı neden bu kadar kolay alıyor? Neden insanların canı ve çekilen acılar bu kadar önemsiz olmaya başladı ki! Ya da ülkeler birbirlerine neden bu kadar kin, öfke ve nefret dolu? Neden gerçek anlamda dünyanın her yerinde barış, huzur, mutluluk, adalet tam olarak istenmiyor? Hangi menfaat, hangi haklılık duygusu insan hayatından kıymetli olabilir ki? Neden inançlarımızı, cinayetlere maske ediyoruz? Cidden oturup düşünüyor mu kimse, insanlık nereye gidiyor diye. Herkes birbirine böylesine düşmanlık beslerken, ülkelerde savaşlar katliamlar, vahşetler yaşanırken vicdan ve merhamet nasıl tekrar yerleşecek kalplere? Nasıl soruyorum sizlere?

Uzun dediğimiz hayat kısalıyor günbegün. Hiç ölmeyeceğini sandığımız sevdiklerimiz ölüyor bir bir. "Ben de bir gün öleceğim!" diyor, herkese yakıştırıyor da, bir kendimize yakıştıramıyoruz ölümü. Madem öleceğiz, madem misafiriz bu dünyada, ölümü de misafir edeceğimiz o güne hazırlamalıyız kendimizi. Kötülüğü yenebilmemiz ve merhamet duygusunu nerede kaybettiysek orada bulabilmemiz için. Önceliklerimiz artık sadece BEN olmamalı. BİZ demeyi de yeniden öğrenmeliyiz. Eşref-i mahluk olabilmemiz için, insan olmayı, insanca davranabilmeyi; incitmekten, kırmaktan, nefretten uzak kalabilmeyi; severek, sevilerek, sevinerek yaşamanın güzelliğini yeniden hatırlamalıyız. Unutmayalım ki bizler farklı filmlerin, farklı başrol oyuncuları olarak buradayız. Gelin güzel bir hayat filminde ve mutlu bir sonda birleşelim.

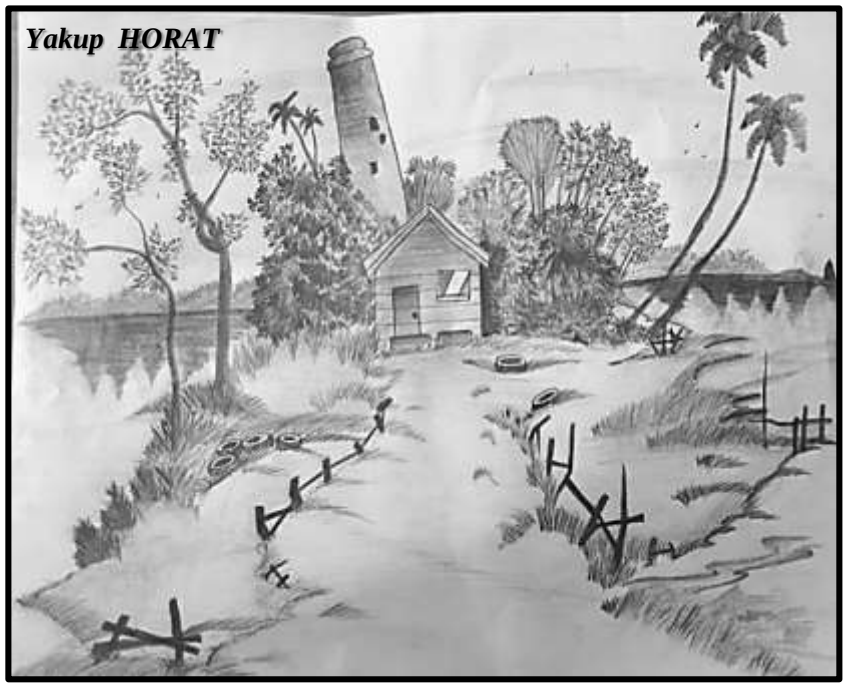

Yaren KAYA

İHTİYAR ADAM VE YALNIZLIK

İstanbul'da deniz kenarında eski, terkedilmiş ahşap bir yalı vardı. İnsanlar önünden geçerken büyük bir hayranlıkla bu yalının rengarenk çiçeklerle bezenmiş bahçesine bakardı. Bu evde yalnız başına yaşayan bir ihtiyar adam vardı. Bütün gün bahçesiyle uğraşıp dururdu.

İhtiyar adam koltuğundan kalkıp duvarda asılı takvime uzun uzun baktı. Efkarlanıp koltuğa oturdu. Eski günler aklına geldi. Karısı ve çocuklarıyla bu evde ne kadar da mutluydular. Oğlunun düğününü düşündü. O günkü mutluluğunu hiç unutamamıştı. Sonra karısının öldüğü günü hatırladı. Yaşlı adamın yorgun ve yaşlı gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Kızı bir gün terk edip gitmişti onları. Hala gözü kapılardaydı. İhtiyar adam kalkıp bir bardak su içti. Bu koca evin sessizliğini dinledi. Evin her tarafı hatıralarla doluydu. Artık her şey geçmişte kaldı diye düşündü ihtiyar adam. Ama yalnızlığı içinde bir ateşti. Eski günlerle avunuyordu ancak böyle kurtarabiliyordu kendini bu evin sonsuz boşluğundan.

Birden doğruldu, zil çalıyordu. Büyük bir sevinçle kapıya doğru hızlıca koştu ya da koşmaya çalıştı. Belki oğlum gelmiştir, belki de eski bir dost; belki de kızım gelmiştir diye geçirdi içinden. Eski tahta sokak kapısını büyük bir gıcırtıyla açtı. Kapıda kimse yoktu. Çevresine bakındı, gülüşerek kaçışan çocukları gördü. Üzüldü. Ne hayaller kurmuştu. Kapıyı kapatıp içeri girdi. İçerde o ihtiyar koltuğu onu bekliyordu. Gitti, koltuğuna oturdu. "Romatizmalarım tuttu, galiba yağmur yağacak diye geçirdi içinden. Uyuklamaya başladı bir müddet sonra. Güzel bir rüya gördü. Rüyasında belki de çocukları onu ziyarete geldi, çok sevinmişti.

Sabah oldu. Evdeki sessizlik kapının çalınmasıyla bozuldu. Ama kapıyı açan olmadı bu kez. Kapıda bir genç adamla bir kadın vardı. Adam kapı açılmayınca çevresine bakındı. Açık bir pencere ilişti gözüne. Pencereden içeri girdi ve kapıda bekleyen ablasına kapıyı açtı. İkisi beraber salona girdiler. Babaları koltuğunda oturuyordu. Adam koşarak babasına yaklaştı. Koltuktan yere sarkan elini tutup öpmek istedi. Buz gibiydi eli. Bunca yıl sonra babalarını görmeye gelmişlerdi ama geç kalmışlardı. Çünkü ihtiyar adam yüzünde buruk bir gülümsemeyle ölmüştü. Ertesi gün hayatta en çok sevdiği kişinin, karısının yanına gömüldü.

Can Ahmet TAŞ

BEKLEYEN

Sebebi sensin gözyaşlarımın. Bir yavru ceylan gibi indin bir sabah gönlümün serin sularına. Bir yavru ceylan gibi. Sadece iki dakikalığına eğip başını, ürkekçe suyunu içtin gönlümün kıyılarında. Dönüp arkanı kaçıp giderken, bekle beni, dermiş gibi baktın ya yüzüme. Umutlarımın tükendiği anlardı. Yalnız bir ömür başlıyordu. Aramıştım; kalabalıklarda, uzaklarda, yanı başımda. Aradığım sevdaydı gönüldü, dosttu. Sıcak bir tebessümdü. Ilık bir sesti. Derin bir bakıştı. Bir yavru ceylan gibi ürkek ve sessiz kaçıp gittin ama sen. Biliyorum ki bir daha gelmeyeceksin. Gelmeyeceğini bile bile beklemek. Karşılaştığımız yerde oturup, yolunu gözlemek acaba gelecek mi diye uzaklara dalıp gitmek.. Gönlümde kopan fırtınaları kağıda dökememek…

O günden sonra hızla geçip gitti zaman. Ve ben hala Ankara'nın serin sonbahar akşamlarında yalnız başına ve dolan gözlerle seni arıyorum. Bulamayacağımı bile bile. Azgın dalgaların elindeki harap bir tekne gibiyim sanki. Çıkmazlarda… Sen hala içimde bazen gözyaşı oluyorsun bazen kahkaha. Baktığım her yerde seni görüyorum hala. "İşte buradayım. Gelsene, Haydi!" der gibi… Bir yavru bir ceylan gibi bakıp yüzüme, kaçıp gidiyorsun hala. Ben geliyorum, sen gidiyorsun belki de bu yollardan. Birbirimizle hiç karşılaşmadan belki de geçip gidiyoruz öylece.

Sebebi sensin gözyaşlarımın. Daha ne kadar sürer bu bekleyiş bilmiyorum. Dilimde hep aynı türkü, seni bulmak ümidiyle düşüyorum tekrar yollara:

Cahildim, dünyanın rengine kandım. Hayale aldandım, boşuna yandım.

Burak ÖZDEN

BİR GECENİN ANATOMİSİ

Gece…
O gecelerden biri işte,
Gözlerin gibi zifir, gözlerin gibi kapkara,
Karanlıkta bir ümit, bir ışık aradığım,
Aklımı da odamdaki lamba gibi,
Sürgüne yolladığım bir gece.
Ve kaybettiklerini,
Bir tek rüyalarında kazandığı için,
Geceleri çok seven bir ben…
Kendi dünyasını gecelerde yaratan,
Yarattığı o dünyada kaybolan.
Sessiz çığlıklar atıp bir türlü duyuramayan,
Öyle, saatlerce duvarlara bakan…
Sadece bir ben değil,
Kim bilir, kaç gece müptelası var bu vakitlerde.
Hani derler ya:
Herkes farklı şekillerde tükeniyor,
Kimi hiç gelmeyecek sevgiliyi beklerken,
Kimi yanlış insanlara katlanırken,
Ve herkes bir şeylerin acısını yaşıyor bu karanlık gecelerde.
Bazen seçimlerinin, bazen seçemediklerinin,
Evet, birçok gece şiiri yazılabilir bu vakte dair,
Ve herkes kendinden bir şey bulabilir,
Bir başkasının gecelerinde…

İMTİYAZ SAHİBİ
İdris KARAKUŞ
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Eda Turhan SOFUOĞLU

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Gülsüme ALTUN
GÖRSEL DANIŞMAN
Fatma YILDIRIM

YAYIN KURULU
Seda MERT
Eda Turhan SOFUOĞLU

OKUL ADRES TELEFON
FATİH SULTAN MEHMET MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ
Cumhuriyet Mahallesi Endüstri Sokak No14
ÇUBUK 0 312 837 65 50